

De Ondernemingsraad

Door de groengerande bekendmakingen, die dezer dagen door het gehele bedrijf verspreid zijn, hebt U intussen al kunnen merken, dat de verkiezingen voor de Ondernemingsraad in gang gezet zijn. In iedere afdeling hangen de lijsten, die daar van belang zijn, terwijl een complete serie te vinden is in de lokettengang van de personeelsdienst en in de publicatiekast bij de portiersloge.

Deze Ondernemingsraad is één groot contactorgaan voor directie en personeel, dat de afzonderlijke vertegenwoordiging of kernen van de verschillende personeelsgroeperingen zal vervangen, maar een veel grotere bevoegdheid heeft. De Raad behandelt bijvoorbeeld niet alleen personeelsproblemen, maar kan ook voorstellen doen tot verbetering van de technische en economische gang van zaken in het bedrijf. De Ondernemingsraad is ook niet zo maar een ondersje, maar een instelling van regering en volksvertegenwoordiging, die door wettelijke bepalingen gerugsteund wordt.

Het is dan ook van belang, dat in deze raad de meest bekwaamste mannen zitting zullen krijgen. Aan U de taak om hiervoor te zorgen door actieve belangstelling en medewerking, zowel bij de candidaatstellingen als bij de verkiezing. Wat U te doen staat zal telkens gepubliceerd worden op de nu al bekende groene formulieren.

Het woord is nu aan U.

AAN ALLE ARBEIDERS VAN DE
K.Z.M. EN G.M.E.

Toeslagen.

In overleg met de Metaalbewerksbond „St. Eloy” wordt met ingang van 17 juni 1956 op de toeslagen die gegeven worden op overuren en op ploegenarbeid 10 % extra betaald. Dit betekent in de praktijk dat

25 %-uren tegen 27½ %
50 %-uren tegen 55 %
100 %-uren tegen 110 % betaald gaan worden.

De 10 % die gegeven wordt voor twee-ploegenarbeid zal 11 % worden en de 25 % voor de nacht (bij 3-ploegenarbeid) wordt dus 27½ %.

De zondagstoeslagen zoals die voor sommige afdelingen op een vast bedrag zijn gesteld zullen eveneens met 10 % worden verhoogd.

Deze verhoging geldt uiteraard niet voor de premies, zoals tarief, tariefderiving, premie-uren, productie-toeslagen, hittepremie etc.

Alleen de afdelingen die met vaste zondagstoeslagen werken of waar de toeslagen in de lonen zijn verwerkt, zullen de nieuwe toeslagen toegevoerd krijgen. De andere afdelingen blijven de loonbonnen invullen zoals zij deze tot nog toe hebben ingevuld; de 10 % verhoging van de toeslag berekent de afdeling Hollerith er automatisch bij.

Budel, 22-6-1956.

De Directie.

Toelichting:

Goed opletten: niet het loon wordt verhoogd, maar alleen de toeslag (voor overuren, nachturen en ploegenarbeid). Voor wie het niet duidelijk is, bestaat altijd de mogelijkheid om op Personeelszaken te informeren.

v. Sch.

3 pCt. Ruimteuitkering en winstdeling 1955.

Regeling en Toelichting.

Op vrijdag, 15 juni werden de 3 % „ruimte-uitkering” 1955 en de winstdeling 1955 te samen uitbetaald. Voor de berekening van deze twee uitkeringen zijn de volgende richtlijnen aangehouden.

De 3 % „ruimte-uitkering” 1955 is berekend over het jaarloon, dus het in 1955 verdiende loon zonder doorbetaalde vakantie, vakantietoeslag, overwerktoeslag, ploegtoeslag, winstdeling, kinderbijslag, zieken- en ongevallengeld, e.d.

Deze uitkering geldt voor hen, die op 1 april 1956 bij ons in dienst waren en in 1955 bij ons hebben gewerkt; zij die slechts een deel van 1955 bij ons hebben gewerkt ontvangen onder dezelfde voorwaarden 3 % van het door hen bij ons in 1955 verdiende loon.

Voor de winstdeling geldt:

1. De arbeiders, die op 1 januari 1955 in dienst waren of vóór 15 mei 1955 in dienst zijn gekomen en op 31 december 1955 nog in onze dienst waren, ontvangen:

9,5 % van het gedurende de periode van 15 mei t.e.m. 3 september '55 verdiende loon, alsmede gedurende deze periode ontvangen ziekengeld, ongevallengeld en kinderbijslag. Onder kinderbijslag wordt hier verstaan de kinderbijslag over het derde kwartaal van 1955 vermenigvuldigd met 112/92.

2. De arbeiders die op 15 mei 1955 en later, doch voor 3 september 1955 in dienst zijn gekomen en op 31 december 1955 in onze dienst waren, ontvangen:

of 9,5 % van het gedurende de periode van 15 mei t.e.m. 3 september 1955 verdiende loon, alsmede gedurende deze periode ontvangen ziekengeld, ongevallengeld en kinderbijslag (voor kinderbijslag zie onder 1);

of 2 % van het door hen in 1955 totaal verdiende brutoloon. Het hoogste van deze twee bedragen zal worden uitgekeerd.

3. De arbeiders die na 1 september 1955 in onze dienst zijn gekomen en op 31 december 1955 in onze dienst waren, ontvangen 2 % van het door hen in 1955 totaal verdiende brutoloon.

Deze methode van winstdeling is volkomen gelijk aan die van het vorige jaar en heeft de bedoeling speciaal die arbeiders te belonen, die gedurende de warme zomermaanden regelmatig in ons bedrijf werkzaam zijn gebleven.

Het totaal van deze twee uitkeringen beloopt ruim f 222.000,—. Deze regelingen gelden alleen voor de winstdeling over 1955, zodat hieraan voor de toekomst geen rechten kunnen worden ontleend.

Arbeiders die wegens onvoldoende of wanprestaties ontslagen zijn, ontvangen deze uitkeringen uiteraard niet. Wij herhalen nog eens dat deze uitkeringen konden geschieden, dank zij onze gezamenlijke inspanning. Wij danken U voor Uw inzet, die dikwijls onder moeilijke omstandigheden moest plaats vinden en hopen, dat wij ook voor de toekomst op Uw medewerking mogen rekenen. Slechts door verhoogde inspanning en efficiëntere arbeid kunnen wij met de groeiende welvaart en de steeds hogere eisen blijven meegaan.

Budel, 12 juni 1956.

De Directie.

Toelichting

Daar is aan de „Bekendmaking”, zoals die hier is gepubliceerd, waarschijnlijk niet zo heel veel toe te lichten. Ondertussen is trouwens de „buit” alweer binnen. We hopen dat „die buit” goed is of wordt besteed.

Toch is er misschien nog een enkel woordje over te zeggen.

Er zijn er enkelen, die er geheel of gedeeltelijk buiten gevallen zijn. Dat zijn zij, die later dan de gestelde datum in dienst zijn gekomen, of zij, die in '55 weg zijn geweest, dus die dienst hebben onderbroken. Het heeft geen betoog, dat deze winstdelingen gegeven zijn als een waardering voor de trouwe dienst, dus als een stimulans om niet weg te lopen. Die dat toch doet, moet dat natuurlijk zelf weten, maar zoals het altijd gaat in het leven: „voor wat, hoort wat” of: „de ene dienst is de andere waard”.

Tot nog toe valt de zomer nogal mee, althans voor hen, die in de hitte hard moeten werken. De boeren en de tuinders onder ons hebben misschien wel te klagen over de kou en het nat, maar de ovenmannen zullen niet hard mopperen; voor hen is zulk weer tot nog toe een meevaller, denk ik. Dat anders de mannen, die de hitte van de dag en de strijd moeten dragen extra beloofd worden, zal iedereen wel billijk vinden. Vandaar dat de nadruk is gelegd op de zomermaanden.

Ondertussen worden de lasten van het bedrijf steeds hoger. Denk maar eens na: enkele honderd-duizenden voor winstdeling, de 6 % loonsverhoging, de verlenging van de vakantie, de verhoging van de vakantietoeslag.

alles bij elkaar beloopt dat bijna f 1.000.000,—; één miljoen gulden extra! Wat een pracht installatie of wat een mooi gebouw zou je daarvoor kunnen wegzetten!

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Directie aanspoort tot grotere arbeidsprestatie, economischer werken, zuiniger omspringen met materiaal en tijd. Hier en daar (de goeden niet te na gesproken!) laat dat te wensen over. Het bedrijf heeft de plicht om met zijn tijd mee te gaan, dus modern te worden wil het kunnen blijven concurreren. Dat kost geld, heel veel geld. Daar staan heel veel plannen op stapel die kapitalen kosten. Als we ons niet allemaal inspannen en als we niet allemaal meewerken om het bedrijf vooruit te brengen, dan gaan we achteruit en dat tot onze eigen schade.

Je hoort soms verdraaid gekke verhalen, waaruit méér dan wantrouwen blijkt! Het volgende werd mij deze week in alle ernst verteld. Het komt van iemand die al meer dan 25 jaar hier werkt. Het komt hierop neer. Elke week houdt het bedrijf stiekum wat geld van elke arbeider in en datgene wat stiekum ingehouden is, wordt op het eind van het jaar als winst uitgekeerd. Met andere woorden: eerst steelt het bedrijf het geld van de arbeider, dan geeft ze het als winst terug!

Dat wordt je zo in het gezicht gezegd. Als je niet wist, dat het lompeheid was, zou je er kwaad om worden.

Ik heb nog moeite gedaan om uit te leggen, dat iedereen zijn loon kan narekenen, maar het lukte me niet: zoiets noemen ze nou een vooroordeel. Niks van aantrekken! Gewoon doorgaan, nee, nóg beter verder gaan! Veel plezier in het werk tot ons aller voordeel.

v. Sch.

De Ideeënbus

BELOONDE IDEEËN.

Een goed idee is goud waard! De waarheid van dit eeuwenoud gezegde wordt ook heden ten dage nog steeds bewezen. Hiervoor is echter niet nodig, dat een idee een algehele omwenteling in ons bedrijf teweeg moet brengen; nee, wij zijn al tevreden als U met een voorstel komt voor het aanbrengen van kleine wijzigingen of verbeteringen van de dagelijkse werkzaamheden. U vraagt U af waar U die zoeken moet? Het antwoord is snel te

Dr. J. C. M. Sweets, burgemeester van Helmond en Voorzitter van de R.K. Federatie van Muziekgezelschappen reikt de Kampioenswimpel uit aan de Voorzitter van „Les Echos de Dorplein”.

OPROEP GEVRAAGD

een meisje voor laboratoriumwerkzaamheden op de loodchloridefabriek.

Aanmelden bij de

personeelschef.

ZOMERAVOND VOETBAL.

We hebben tegen de sterke zandmannetjes (de onderwijzers van Budel) gewonnen. Het was met de hakken over de sloot, maar het is gelukt.

Het is een faire, mooie en animerende wedstrijd geworden met veel belangstelling. Trouwens, al is de competitie nog niet helemaal afgelopen, er kan nu al gezegd worden, dat het een sportief succes is geworden. Het is een gelukkig initiatief geweest, dat volgend jaar zeker herhaald moet worden.

Waar de prachtige K.Z.M.-beker naar toe gaat? We weten het nog niet zeker, maar we hebben zelf nog altijd een mooie kans. Onze jongens (nou, jongens!) hebben hard gevochten, sportief gestreden en ze zullen hun huid duur verkopen als het moet.

Moge deze competitie meehelpen om de mooie voetbalsport weer meer leven in te blazen. Waar blijven de jongeren? Dorpleiners let op Uw zaak!

v. Sch.

E.H.B.O.'ERS HADDEN MOOI FEEST.

In Mei haalden een twaalfstal bedrijfsgenoten het E.H.B.O.-diploma. Zij volgden de cursus, gegeven door dr. Jacobs geheel vrijwillig en in vrije tijd. Samen met het viertal, dat reeds vroeger dit diploma haalden, beschikken wij nu, buiten het personeel van de verbandkamer, over 16 mensen, die als de nood aan de man is eerste hulp kunnen verlenen. Deze zestien zijn verspreid over alle afdelingen van het bedrijf en beschikken ter plaatse over een up-to-date verbandkist. Dat klinkt heel mooi: zestien en het is inderdaad mooier dan voorheen, toen er alleen maar de vier bovenbedoelde „veteranen” waren.

Maar zestien is voor een groot bedrijf als het onze toch beslist nog te weinig en we mogen van harte hopen, dat zich voor de komende cursus, waarmee dr. Jacobs op 17 September a.s. hoopt te starten, weer een flink aantal bedrijfsgenoten aanmeldt. En als het eenzelfde team wordt, als dat nu slaagde, wordt het weer prima. Niet slechts als E.H.B.O.'ers maar ook als vrienden-ouder-mekker. Hier was inderdaad wat men noemt „team-geest”!

Hoe we dat zo weten? Wel, dat zullen we U vertellen. Zoals we reeds zelden volgden deze cursisten de lessen in hun vrije tijd. Zij ontvingen daarvoor generlei vergoeding of tegemoetkoming. Deze houding werd van directiewege zodanig gewaardeerd, dat zij aan de pas-geslaagden, aan de veteranen, aan de cursusleider en diens assistent dhr. Oomen mitsgaders de Commissie-Opleidingen een feestelijke diploma-uitreiking voorstelde met als sluitstuk een feestmaaltijd.

Dat dit voorstel grif werd aangenomen laat zich denken en zo kon 't gebeuren dat op de avond van 11 Juni j.l. de foyer van de Ontspanningszaal een welvoorzienige dis te aanschouwen, respectievelijk te smaken gaf. Bovendien — en dat is feitelijk de hoofzaak — een gezellig gezelschap; een team. Bedrijfsgenoten uit alle rangen van hoog tot laag maar; een team.

Na een verkwikkend aperitief leidde de voorzitter van de C.O. dhr. Zwart de avond in, waarna dhr. Frans Dor de diploma's uitreikte. Nadien bleek uit een toespraak van dhr. Delhaise, die zich speciaal voor deze avond had vrijgemaakt eens te meer hoezeer het werk van leider en cursisten door de directie werd gewaardeerd. Ook de C.O. werd mede voor haar bemoeien bij de overige opleidingen in deze waardering betrokken.

Tijdens de maaltijd, die alle eer werd aangedaan en waarvoor mevrouw Wolters terecht lof werd toegeswaaid gaf dr. Jacobs nog beharingswaardige raad en sprak de hoop uit, dat nog zeer velen het voorbeeld van de pioniers zullen volgen; daartoe is gelegenheid bij de eerstvolgende cursus, die op 17 september begint en waarvoor men zich reeds nu kan melden op de verbandkamer bij dhr. Oomen.

De cursisten op hun beurt lieten zich evenmin onbetuigd en in een geestige speech maakte dhr. G. Houben zich tot hun tolk. Hij bracht dank aan de directie en aan dr. Jacobs, de Commissie-Opleidingen en allen, die de cursus mogelijk maakten. De cursisten waarden, aldus dhr. Houben, ook zeer de geste, welke de directie met deze feestavond maakte. Aan dr. Jacobs bood hij namens de cursisten een wandbord in Delfts blauw aan.

Al met al werd het veel te snel laat want er heerste op deze avond die gezelligheid welke geen tijd kent. Inderdaad; een mooie avond, een goed team.

DE STRIJD OM DE WIMPEL.

Op 24 juni werd te Oosterhout het z.g. Superieurenconкурс van de R.K. Bonden van Muziekgezelschappen in de bisdommen den Bosch en Breda gehouden.

De inzet was de befaamde wisselwimpel, waarvan de Kon. Erk. Harmonie „Concordia” de houdster is.

Aan dit concours, terecht „Superieurenconкурс” genoemd werd deelgenomen door vijf gezelschappen. Behalve de wimpelhoudster dongen mee; Fanfare „Philharmonie” uit Leende; Fanfare „De Vooruitgang” uit Stiphout;

R.K. Harmonie „Musis Sacrum” uit Dongen en ook onze Harmonie „Les Echos de Dorplein” ging vol strijdlust naar Oosterhout om de wimpel te behouden.

Dat het een prachtconcert werd kan men zich indenken met zulke „superieure” liederen. Het was bovendien een felle strijd om de zo zeer begeerde wimpel. De draagster, Loon op Zand, heeft hem schitterend verdedigd en wist hem te behouden. Proficiat, Concordianen!

De onzen hadden blijkbaar niet hun „jour”, want, ofschoon het aantal behaalde punten in een normaal concours een eerste prijs zou hebben betekend, konden zij het in de rangorde niet verder brengen dan de vijfde plaats.

Na de overweldigende successen van de laatste tijd was het 'n tegenvallertje voor onze muzikanten, maar het is zeker niet oneervol in een briljant gezelschap zoals in Oosterhout bijeen, te sneuvelen. Eerlijk gezegd is het misschien wel 'ns goed eens een keertje niet de eerste te wezen. Zoiets doet de tanden op elkaar klemmen. Iets wat overigens wéj nodig zal zijn want het

BONDSCONCOURS VUGHT

staat voor de deur en op 29 juli a.s. zal moeten blijken hoe we er in feite voor staan.

Op dit concours van de R.K. Federatie van Muziekgezelschappen in Brabant komt onze harmonie wederom uit in de superieure afdeling.

Het wordt weer een strijd, welke in alle opzichten waard is gestreden te worden. En waarvoor goede voorbereiding, het offeren van véél vrije tijd zeker noodzakelijk is. Des te mooier de beloning. Van harte wensen wij dirigenten en muzikanten op 29 juli a.s. het verhoopde succes toe!

„Geroddel”

Er zijn maar weinig dingen in 't leven die zoveel pijn veroorzaken als het geroddel. Nog meer pijn wordt veroorzaakt wanneer dat geroddel de vorm aanneemt van vuilspuiterij en laster. Het bar vervelende daarbij is, dat men er zich praktisch niet tegen kan wapenen en dat de vuilspuiters helaas maar al te vaak ook nog in de richting van een ogenschijnlijk sukses gaan.

Laat ons maar een willekeurige voorbeeld nemen. Hij, de heer des huizes, heeft zich door noeste vlijt en ijver, gepaard gaande met een behoorlijke dosis intelligentie een prachtige baan opgebouwd. Hij is een nuttig en energiek mens en bewijst de zaak waarin en de samenleving waarvoor hij werkt zeer grote diensten. Zijn capaciteiten hebben hem een behoorlijke plaats op de maatschappelijke ladder bezorgd. Hij heeft met zijn wederhelft en kinderen een keurig huisgezin opgebouwd waar niets opvalt aan te merken. Misschien heeft hij andere inzichten, doet en handelt hij niet zoals „men”, maar is misschien juist daarvoor een uiterst korrekt mens. Wat wij nu mensen-schicksal? Dat zijn goede doen en laten een doorn in 't oog wordt van „men”. Wellicht zegt hij niet iedereen en altijd even vriendelijk goeden dag, wellicht komt hij nooit of heel weinig bij zijn buurmensen, wellicht draagt hij 't hoofd „te hoog”(?), wellicht gaat hij of zijn wederhelft te goed gekleed. Zo kan men doorgaan. Als men een hond wil slaan vindt men altijd wel een stok, ook al is men lid van de dierenbescherming.

En dan begint 't geroddel, eerst zo lichtelijk stiekum, zo'n beetje ondergronds, U kent dat wel, en dan langzaam maar des te zeker treedt 't aan de openbaarheid. En dan is 't hek van de dam. Z'n hele familie wordt er bij en door gehaald, die oom van hem deugde ook al niet en dan zijn neef, over zijn huisvriend maar niet eens te spreken, zijn vrouw was er trouwens vroeger ook al zo eentje.

Daar gaat dan de kroon van een eerbare familie. Wat interesseert 't ons of het familieleven ook van die, wellicht juist van die familie, een van de fundamenten is voor onze pogingen om een goede samenleving op te bouwen.

Zeker we weten dat 't nagenoeg altijd de meest door 't leven geplaagde (al of niet door hun eigen schuld) mensen zijn die zich met zulke bezigheden inlaten om misschien lotgenoten te vinden in hun tegenslagen. Maar wat verandert dat aan de feiten?

Wanneer men één keer zo ver is, wat is er dan nog nodig om de familie helemaal in de diepte te duwen, de bijzonder sterkeren, die zich desondanks toch weten te handhaven, buiten beschouwing latend?

Waarom wij dit alles nog eens op papier zetten? Niet voor U en OOK niet VOOR U, wij kennen U wel beter, maar wellicht ontmoet U van tijd tot tijd ook nog eens enkelen die 't met de waarheid nu niet zo heel nauw nemen, en bij U dus een poging willen ondernemen om een van Uw medewerkers, een van Uw chefs of wie dan ook op dat moment aan de beurt is, slecht te maken. Natuurlijk weten we dat U daartegen gewapend bent en dat U ze direkt zult zeggen, dat ze met hun praatjes aan het verkeerde adres zijn. Welnu dan is dit stukje overbodig.

Hopelijk blijft 't echter altijd zo, ook wanneer U zelf eens kommissien hebt. Dreigt 't U dan echter te moeilijk te worden, welnu denkt U dan nog eens aan deze pennenvrucht en U wijst de roddelaars beslist een deur verder, waar ze hopelijk ook voor een gesloten deur zullen komen.

O. Beer.

DORP IN DE STEIGERS

DE COBOUW IS GESTART.

* Toen wij in het Septembernummer 1955 van de Lingot de plannen ontvonden inzake woningbouw voor onze werknemers, schreven wij o.m. dat er nog wel heel wat deuren van officiële en niet-officiële bureau geopend zouden moeten worden, vooraleer de regelingen en plannen volkomen rond zouden zijn.

Deze mening is volkomen juist gebleken want het is in ons goede vaderlandje nu eenmaal niet eenvoudig om 'n woning „op stapel” te krijgen. Dus zeker niet een complex van veertig huizen, zoals in onze bedoeling lag. Maar 't is dan toch gelukt en we mogen zelfs zeggen, dat wij van officiële zijde goede medewerking gekregen hebben.

Tussen de vele onderhandelingen en besprekingen door werd er nog flink gedokterd aan de ontwerpen, werd contact gezocht en gevonden met een aannemer die een snelle bouw kon garanderen. Er werden reeds wegen gebaand en de grond werd bouwrijp gemaakt.

Toen kwam de heugelijke dag, dat draglines de bouwleuven groeven, dat vrachtauto's aan- en afreden om 'n massa materialen aan te voeren!

Dit is nauwelijks enige weken geleden en wie nu het terrein aan de Stationsweg passeert wrijft zich de ogen uit door de snelle vordering van de bouw.

„Ze groeien als kool” vindt onze opzichter en we mogen slechts hopen, dat de tot nog toe wel wat erg natte en zonloze „zomer” deze wasdom niet bemmert. Dan zal, wil het ook verder een beetje meelopen, een gedeelte van het complex al in Octobr a.s. bewoond zijn, even later gevolgd door de rest. Waarmee dan tevens een bouwrecord gebroken zou zijn, want de gemiddelde bouwtijd ligt bij de huidige woningbouw in het algemeen veel en veel hoger.

GEWIJZIGDE PLANNEN.

Er is, zoals wij hierboven opmerkten, sinds het ontstaan van de eerste projecten nogal het een en ander aan de plannen gewijzigd. Wijzigingen, die er alle op gericht waren, met handhaving van de voorgenomen bouwrijp, een eenvoudige, maar zo praktisch mogelijke woning te brengen.

ning en besloot bovendien f 5.000,— per woning als renteloos voorschot te verstrekken.

Het begrip „voorschot” houdt in, dat het feitelijk terugbetaald zou moeten worden. Dit is in ons geval echter niet de bedoeling, want aan trouwe werkers wordt dit bedrag geheel en al kwijtgescholden; voor elk jaar, dat na de verstreking van het voorschot, dus onmiddellijk nadat men het huis betrokken heeft, in ons bedrijf wordt doorgebracht wordt namelijk in het algemeen f 500,— in mindering gebracht. In tien jaar is dus het gehele voorschot ad f 5000,— kwijtgescholden. In sommige gevallen kan deze termijn om fiscale redenen op twaalf jaar worden gesteld.

Het komt er dus practisch op neer, dat men voor f 7000,— eigenaar wordt van een huis, dat tweemaal dit bedrag waard is!

Maar vrijwel niemand heeft zomaar f 7000,— in de kast liggen. Ook hiervoor was dus een regeling nodig en deze is gevonden in de vorm van een hypotheek, onder borg van het bedrijf, tegen matige rente en in 30 jaar af te lossen.

In verband met deze aflossingstermijn werd de leeftijds grens voor gegadigden op 35 jaar gesteld en komt de wettelijke te betalen aflossing, inclusief rente en verzekering neer op wat men anders als een zeer matige huur pleegt te betalen. (Dit bedrag varieert enigszins naargelang de leeftijd). Met het grote verschil, dat iedereen die men neertelt, een stuk eigendom betekent. Zonder dat men er erg in heeft als het ware, wordt men eigenaar van een onbezwaarde eigendom en dat juist tegen de tijd, dat men de pensioengerechtigde leeftijd nadert. Iedereen weet, dat juist dan de huur een aanmerkelijke last betekent. Onze eigenbouwers hebben daar dan niets meer mee te maken, zodat we het zelfbouwen ook wel degelijk als een ideale spaarregeling mogen beschouwen.

Alles bij elkaar mogen we dan ook zeggen, dat de onderhavige regeling ideaal en zeldzaam mag worden genoemd, iets wat door buitenstaanders meermalen tot uiting werd gebracht. In al haar bescheidenheid een prac-

ling staat is nog onlangs wel bijzonder duidelijk gebleken bij de kamer-verkiezingen. De belangrijkheid blijkt ook telkens weer uit de vele pers-artikelen en uit de uitgebreide studies, welke over dit onderwerp verschenen. Nog onlangs kwamen twee uitgebreide boeken van de pers, n.l. „Eigen-woningbezit”, het rapport van de werkgroep Eigen-woningbezit, in 1953 ingesteld door de Minister van Wederopbouw en Volkshuisvesting.

Maar ook in de particuliere sector, met name in industriële kringen, wijdde men uitgebreide studie aan dit brandende probleem. De Nederlandsche Maatschappij voor Nijverheid en Handel deed een boekwerk verschijnen „Woningproductie en Welvaart”, bevattende het rapport van de door haar ingestelde commissie Woningbouw. Een degelijk gefundeerde studie van maar liefst 138 bladzijden druks.

In deze beide boekwerken worden de vele aspecten van het woningprobleem in ons land uitvoerig behandeld. Het ene werd van regeringswege, dus van officiële zijde, bezorgd. Het andere was het resultaat van het particuliere initiatief, van de bemoeiingen van het bedrijfsleven. Omtrent de oplossing van het probleem lopen aldus de standpunten op detailpunten niet parallel, maar o.m. over twee voorname punten vertonen beide studies een merkwaardige overeenkomst.

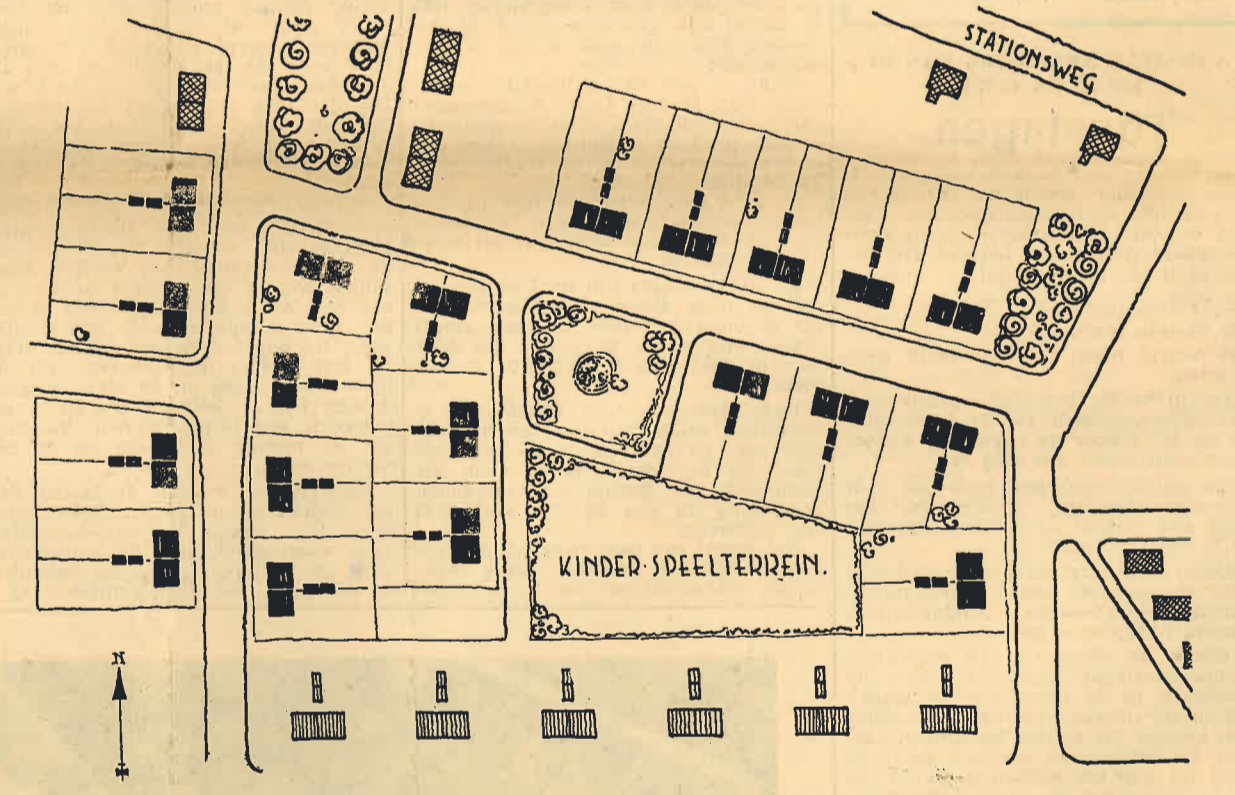
HOE LANG NOG ?

Ten eerste is men het er volmaakt over eens, dat het Nederlandse volk er niet in geslaagd is het woningprobleem op korte termijn op te lossen, noch een oplossing op lange of langere termijn in het vooruitzicht te stellen, terwijl het economisch herstel daarentegen na de oorlog op voorbeeldige wijze werd aangepakt.

Dit te constateren doet geen afbreuk aan het eveneens onmiskenbaar feit, dat er van overheidswege veel respectabele dingen gebeurden ter bestrijding van onze „Volksvijand nummer één”, de woningnood.

Het was echter niet genoeg, bij lange na niet. Afgezien daarvan, dat iedereen zich in eigen omgeving hiervan maar al te goed kan overtuigen, zijn er de cijfers om dit te bewijzen:

Het Centraal Bureau voor de Statistiek heeft over de grootte van het woningtekort de volgende gegevens verstrekt: (Deze cijfers hebben betrekking op het hele land):

SITUATIESCHETSJE „WONINGBOUW 1956. (De 40 cobouw-woningen zijn aangeduid in zwart).

Tenslotte is er, met medewerking van het Aannemersbedrijf Coppelmans te Eindhoven en volgens de plannen van architect Thom Zwegers uit Breda een woning uit de bus gekomen, welke de toekomstige bewoners zeker zal bevallen; modern van uitzicht, praktisch ingedeeld en met een maximum aan nuttige ruimte. Belangstellenden kunnen zich hiervan overtuigen in de wachtkamer van de portiersloge, waar een duidelijke tekening te bezichtigen is.

Ernstig geïnteresseerden, die alsnog in het bezit van een dergelijk huis zouden willen komen, kunnen zich op kamer 37 nader over een en ander laten inlichten, er zijn eventueel nog enkele woningen beschikbaar.

De regeling, zoals wij deze publiceerden in de Lingot van September j.l. geldt ook nu nog, zij het dan dat het aantal vergunningen nog maar zeer beperkt is.

DE FINANCIËLE REGELING.

In hoofdzaak komt de regeling hierop neer:

Ernstige werkers uit ons bedrijf (zowel K.Z.M. als G.M.E.) kunnen in aanmerking komen voor een eigen huis. Omdat een rationele bouwwijze wordt toegepast (de z.g. Cobouw) wordt van regeringswege aan de aannemer een premie toegekend, zodat de koopprijs op f 12.000,— gesteld kan worden, inclusief grond, leges, beschrijvingskosten e.d. Ons bedrijf nam de wegen- en plantsoenanleg voor haar reke-

tische bijdrage tot oplossing van het woningprobleem, het probleem, dat helaas nog steeds in het brandpunt van de belangstelling moet staan en dit zonder enige twijfel nog vele jaren zal doen. De oplossing is een kwestie van vele jaren en daarom is de richting, waarmee met de snelbouw en de financieringsregeling van deze 40 woningen is ingeslagen, des te interessanter.

DE INDELING VAN HET COMPLEX.

Op het hierbij afgedrukte situatieschetsje zien we, dat de definitieve indeling van het terrein verschilt met de oorspronkelijke situatie. De plaatsing is thans zo, dat men zo min mogelijk „kijk” heeft op de over-achterbuurman, dus dat men in het algemeen vrijer zit. Het complex vormt a.h.w. de omljsting van een fink speelterrein, zodat ook in dit opzicht aan moderne inzichten tegemoet wordt gekomen. Typisch is ook de plaatsing van de schuurtjes; zij werden niet, zoals veelal bij dubbelwoningen gebruikelijk, naast, doch achter elkaar geplaatst. Dit heeft o.m. het voordeel, dat aldus een lange scheidingsmuur of haag overbodig wordt en iedereen op eigen terrein vrij zit.

DE WONINGNOOD.

Dat de woningnood in ons land in het brandpunt van ieders belangstel-

31 December 1947: Woningbehoefte 2.420.000. — Woningvoorraad 2.126.000. — Tekort 294.000.

31 Juni 1955: Woningbehoefte 2.763.000 Woningvoorraad 2.510.000 Tekort 253.000

Sinds Juni 1955 is er vanzelfsprekend nog gebouwd, maar dit speelt werkelijk geen grote rol.

Aan de hand van berekeningen van knappe koppen is men tot de overtuiging gekomen, dat het zeker 20 jaar zal vorderen om bij een gemiddelde jaarproductie van 70.000 woningen de kwantitatieve achterstand in te halen. Van deze 70.000 woningen zijn jaarlijks alleen al 45.000 woningen nodig voor het opvangen van de bevolkingstoename. Om maar niet te spreken van de vervanging van de vele geheel of vrijwel onbewoonbare huizen!

Het ziet er dus niet zo heel mooi uit en het is werkelijk geen wonder dat men van velen zijden — o.m. van de kant van het bedrijfsleven, waar men bewezen heeft practisch te kunnen denken — op middelen zint om die 20 jaar aanmerkelijk te reduceren.

Wij kunnen in dit artikel niet al te diep ingaan op de verschillende mogelijkheden, maar moeten toch wijzen op een der voornaamste, zo niet de aller-voornaamste.

Het is namelijk een nog al te veel verbreide opvatting, dat de tegenwoordige misère in de bouwvakken

alleen maar een gevolg is van de verwoestingen en de achterstand, ontstaan in de oorlogsjaren. Men breke nu eindelijk eens met deze opvatting, want zij is niet juist. De thans heersende woningnood is maar een heel klein deel een gevolg van verwoesting, maar heeft een veel diepere grond.

Het is namelijk zo, dat de bouwvakken nog steeds „ambachtelijk” worden beoefend, terwijl de noodzaak om, ook in het bouwvak meer industrieel te gaan denken, ook zonder oorlog aan de orde zou zijn gekomen. Anders gezegd; Bij de enorme technische vooruitgang van onze dagen, bouwt men praktisch nog op dezelfde manier als honderd jaar geleden; steentje voor steentje, houtje na houtje.

Dit systeem nu, moet volkomen doorbroken worden, willen we er iets van maken. O ja, er moet nog veel meer doorbroken worden — de enorme papierwinkel bijvoorbeeld — maar essentieel is; een beter, sneller bouwstelsel.

Het kan ons alleen maar verheugen, dat wij, met de bouw van de bovenbedoelde 40 woningen een stap in die richting hebben kunnen doen. Wij zijn er ons intussen heel erg goed van bewust, dat, gezien in het kader van het geheel, deze 40 woningen niet veel betekenen. Of misschien toch? Eén zwaluw maakt nog geen lente, maar als er één is, volgen er gewoonlijk meer. En dan zou dit complex wel iets te betekenen hebben, ook voor de buitenwereld.

HET EIGEN BEZIT.

Het tweede hoofdpunt, waarover de beide hierboven genoemde rapporten volkomen parallel lopen is het grote goed, gelegen in het bezit van een eigen huis. Er zijn voornamelijk drie aspecten, welke we hier slechts willen noemen, zonder op elk van deze dieper in te gaan.

Op de eerste plaats kan gewezen worden op de verbondenheid tussen de mens en de dingen, die hem het meest na staan; de dingen die hem omringen en die zijn eigendom zijn. Op de tweede plaats dient gewezen op de verantwoordelijkheid, die ieder bezit met zich meebrengt, verantwoordelijkheid én zelfstandigheidsbesef die voor ieder mens van grote vormende kracht kan zijn.

Als derde facet kan genoemd worden de geldelijke voordelen, die uit eigen bezit voortvloeien, omdat de ervaring leert, dat de meeste mensen hun eigen bezit met grotere zorg en economischer beheren dan dat van een ander. Het bezit van een eigen woning brengt met zich een voortdurende drang tot sparen. Dit is van grote betekenis, omdat hij geheel uit vrije wijk een bepaalde keuze doet ten aanzien van de besteding van een deel van zijn inkomen.

*

Er zijn dus verscheidene factoren, zowel ideële als economische, die pleiten vóór het verwerven van eigen bezit in de vorm van een woning. Over deze woningen een volgende keer meer.

ONZE MILITAIRES.

Prettige reacties.

In ons vorig nummer vertelden wij al dat er verschillende van onze militairen waren, die aardige brieven stuurden.

Het zou teveel van het goede worden om alle brieven in hun geheel te publiceren, wij zouden zelfs met één Lingot niet toekomen.

Laten wij dus hier volstaan met enige uittreksels, daarbij onze dank uitsprekend aan de brieverschrijvers.

G. L. Adams, die in het hospitaal te Austerlitz verblijft — gelukkig niet als ernstig patient — spreekt in een keurig en hartelijk schrijven zijn voldoening uit over de maandelijkse surprise en het contact, waaruit hij een toe te juichen standpunt van het bedrijf constateert. Hij geeft een uitvoerige uiteenzetting van de gang van zaken in het hospitaal en zegt toe, hierover een artikel voor de Lingot te schrijven.

Goede beterschap, Adams!
W. Kuypers bevalt het best in militaire dienst, al zal hij ook weer graag in het burgerleven terugkomen. Hij vindt veel overeenkomst tussen Dorplein en Keizersveer, waar hij geleerd is. De Lingot is hem welkom en vanzelfsprekend ook het maandelijkse doortje.

W. P. C. Nouwen zit bij de verbindingstroepen in Kampen en vond het militaire leven in het begin maar matig maar is er nu al aardig aan gewend. Hij geeft een aardige beschrijving van de dagtaak en vergeet daarbij het eten niet. Waaruit we mogen concluderen, dat hij een goed soldaat is! Hij is blij met de extra-soldij en groet allen hartelijk.

Als laatste voor vandaag een uittreksel uit een ferm opstel van soldaat: P. J. A. Vleeshouwers die in de landmachtkazerne te Breda aan zijn militaire dienstplicht voldoet en met zijn lange goed gestelde brief bewijst niet alleen aan de oven, maar ook aan de schrijffafel uit de voeten te kunnen. Hij schrijft o.m.:

„Ik ben nu zeven maanden in dienst en heb het reuze naar mijn zin. En ben al zo'n beetje ouwe hap zoals ze het bij ons zeggen. In September 1955 ben ik opgekomen. Ik kreeg eerst twee maanden infanterieopleiding; geweervechten, bajonetvechten, veld-dienst, speedmarsen van 20 à 25 km, bivakvoeringen, schietopleiding enz. enz. Aan het einde van deze opleiding kreeg ik een chauffeursstest. Daar ben ik goed doorgelopen”.

Dan verhaalt Vleeshouwers hoe hij te Bergen op Zoom een militaire chauffeurscursus volgde en aanvankelijk „water en bloed zweette”. Later ging het best. Hij was ook voor een speciale oefening in de Harskamp, dat was in januari. „Het deed hier niets dan regenen, hagelen en sneeuwen. De 19e januari heb ik de vuurdoop gehad Die dag vergeet ik nooit van mijn leven. 's Morgens om 7 uur trokken wij met 60 man naar de gevechtsbaan. Daar aangekomen kregen wij allemaal een helm met nummer, wij gingen op linie staan, in het midden onze kapitein en op de linker- en rechterhoek twee luitenanten. Het had behoorlijk gesneeuwd en flink gevoren, de grond was behoorlijk glad. Wij kregen het commando „geef acht” en „liggen”. Nou, wij languit op de grond met onze karabijnen. Zo hadden wij vijf minuten gelegen en toen kregen wij het commando „voorwaarts in tijgersluipgang”. Dit moesten wij 150 meter lang vol houden onder een hels kabaal. Mitrailleur knetterden onafgebroken, vliegtuigmotoren raasden, trotielpullen ontploften. Tien minuten was er een kabaal of heel Nederland door een aardbeving werd geteisterd. De brokken bevroren grond vloegen op en rond ons. Hoe koud het ook was, toen wij aan het einde kwamen zweetten we allemaal als paarden. Ik sta jiever zes uren aan de oven dan zo'n 150 meter in tijgersluipgang”.

Dan vertelt onze brieverschrijver, hoe hij, na een eindtest, als chauffeur bij het Prins Mauritsregiment te Breda geplaatst werd. Eerst reed hij met een radio-jeep, daarna met een Engelse Ford en vertelt dan enige ondeugheden, waarmee de militaire chauffeur de „M.P.” weet te verschalken.

Het bevalt hem best, de militaire dienst: „Ik zeg aan alle jongelui, die nog in dienst moeten gaan; ga er met goede moed en een lachend gezicht naar toe, dan zul je zelf wel meemaken dat je 18 maanden diensttijd 18 maanden verlof zijn. Of beter nog: 18 maanden vakantie. Ik neem nu afscheid en tot de volgende keer.

Gegroet aan alle mannen van Hal III en bijzonder de mannen van oven 18 B. Aldus onze vriend Vleeshouwers, die wij wederkerig hartelijk groeten. Hij komt er wel! (wordt vervolgd).

Met Amicitia op stap.

Nee! Nee dat is niet waar! Met Amicitia op reis, dat klinkt beter. Vroeg in de vrede morgen van zondag 17 juni waren er meer kerkgangers in de zes-uur's mis te Dorplein dan gewoonlijk. In de kantine zo omstreeks kwart voor zeven hokten we samen rond de gerenommeerde keuken van de Heer Wolters. De laatste was uit zijn gewone doen. Voor deze enkele keer was hij nu ook eens gewoon lid van Amicitia en geen gastheer. Geen koffie dus. Basta uit! In een paraplu weertje zijn we toen maar in de ronkende bus gestapt. Volop plaats was daar op beslist gemakkelijke stoelen.

In Weert beleefden wij het toppunt van precisie. Zodra de neus van de touringcar voorlangs de tunnel van de Maaseikerweg gereden werd zagen we onder de boog door de benen van onze sekretaris. De reisvereniging was nu present. De voorzitter dhr. Daemen kon ons, wegens familieomstandigheden, niet vergezellen. Erg jammer. Dhr. v. Liempt werd nu voorgesteld als reisleider en die deed het ook goed. Hij vertelde over de te maken reis en gaf een verslag over de regen buiten. De uitlaat van de bus had ook een stem in het kapittel en soms het hoogste woord. (Tot eer van de chauffeur dient gezegd: Bij het eerste grote oponthoud werd het geluid van deze spreekbuis tot gewone proporties teruggebracht).

Het regende nog pijpsteeltjes toen de slagboom van het Vaderland te Posterholt achter ons neergelaten was en die van de Bondsrepubliek gastvrij voor ons openging.

De stemming bleef opperbest. Ook al omdat we in Düren koffie zouden drinken. De reisleider stelde dat voor en deelde ons mede dat dhr. Walthoff dat gevalletje dan wel even zou betalen. Onder het genot van een kopje koffie zouden wij dan samen een ander reisschema in elkaar timmeren omdat het weer een opgewekt bezoek aan de Eifel wel niet toe zou laten.

Düren, een grote stad trok zich echter van onze dorst niets aan. Tot elf uur, hoorden we daar, bleven de vele hotels en koffiehuisen gesloten. Niets leuk is dat stadsbestuur. In juli stad komen we vóór elf uur nimmer weer.

Met sombere gedachten reden we snel door deze donkere stad met een keur van Obst en Feinkost in zijn gesloten nieuwe winkels en Konditerieën.

Onderwijl hadden we heimweh naar de lekkere „Wolters-koffie” en zocht naar de gediensst Mia Stollman.

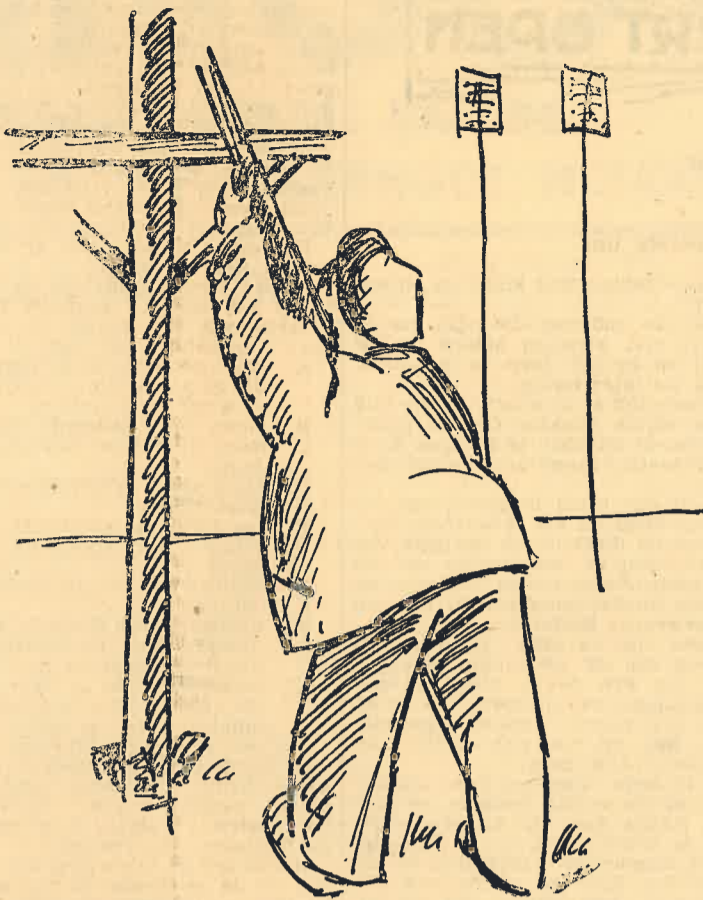
Nideggen.

Gelukkig werd het nu stralend weer en dat bleef zo geruime tijd. In Nideggen, gelegen op één van de bochels aan de Ruhr kregen we dan eindelijk koffie. En wat voor koffie? Met zelfbediening nog wel en heerlijk van smaak. Wat kostte dat penningmeester?

De lunchpakketten, qua inhoud en verpakking prima verzorgd, werden vlot uitgedeeld en het heerlijk brood werd vlug naar binnen gewerkt.

Verkwikt en versterkt zaten we nog een poosje in dat restaurant. Onze

AAN DE SCHIETBOOM

Vreedzame strijd op alle fronten.

* Plots scheurde de stilte open... Felle roffels mengden zich met schetterende klaroenen en het bassen van tientallen dieptrommen overdonderde nog de fanfares van harmonie- en fluiterscorpens.

Daar kwamen ze dan aan, de fiere schutters in hun fantasie-uniformen.

Voorop de martiale tambour-maitre. Dan het veelkleurige, barokke vaandel en daarachter de met kostbaar zilver zwaarbeladen koning, soms vergezeld van zijn lieftallige gade. De troep aangevoerd door de kapitein, de lange sabel fier gestrekt. Als steeds een aantrekkelijk schouwspel, dit aantreden van onze gilden en daarna het kleurige beeld op het schuttersveld.

Na een defilé voor de beschermheer van het organiserend gilde, St. Joseph, dhr. Frans Dor, sprak haar voorzitter, dhr. A. Frenken een welkomwoord.

Ogen dronken zich zat aan het uitzonderlijk mooie uitzicht en dwaalden over het prachtige landschap; een dal met langwerpige percelen bouwland en natuurlijk een snelstromende beek. Aan de rand van dat dal de glooiingen van de bergen beplant met kaarsrecht groeiende bomen en daartussen telkens een glimp van het berggesteente; een uitstekende rood-bruine rots. (Heel wat mooier dan de afschuwelijk lelijke betonpieken van de Siegfried-linie vlakbij).

Het voorproefje van onze Eifelreis was voortreffelijk en het waren juist weer de bomen en het groen van de planten die het hem deden en wij dachten er ook even aan wat een goede gedachte het van God was toen Hij zich bij de Schepping een boom dacht.

Driehonderd zestig miljoen jaren geleden voor God-de-Schepper gelijk met één dag of mogelijk een nog kortere tijdsduur stroomde hier de Deevonsee. En toen maalde Gods molen langzaam dat water weg. De zeebodden werd omstreeks die tijd en later nog meer in het Carboontijdperk door een geweldige kracht omhooggeperst en tegelijkertijd werd de streek die wij nu Eifel noemen langzaam en heerlijk geplooid.

Vóórdat mensenogen deze streek aanschouwden hield God een boomplandag op het versteende slib.

En omdat dit allemaal gebeurd is kochten wij bij Kurt Nölgen naast de Ratskeller souvenirs die er volop en gevarieerd verkrijgbaar waren.

De autobus stond niet meer aan de Markt. „De chauffeur zou de touringcar naar de parkeerplaats gereden hebben”, zo werd ons verteld. Beden in het dorp aan de Parkplatz stonden wel de laatste huizen van deze toeristenplaats doch geen bus. Strategisch werd die toen ontdekt en zij was genezen van haar rochelende uitlaat. De sympathie voor de chauffeur ging daarna een tikkelijje omhoog.

De bergen van Blens.

In Blens hingen de bergbeklimmers als klitten tegen de steile wanden en daaromtrent stond ook een bord langs de weg: „Wilkom in Heinbach”.

De omgeving deed ons vermoeden dat de beek en het bekende bad mooi moesten zijn. En dat klopte als een zere vinger. Snel stroomde het water door de beekbedding en speelde holder de bolder tussen en over de keien en stenen. Hemelsblauw spiegelde het water in het gestroomlijnde bad.

De remmen knarsten in Mariënwald — een gebruikelijke stopplaats bij een Trappistenklooster. Aan de kerkmuur was een bord gespiegeld: „Nicht vor der Kirche lärmten” stond daarop. Dat hebben we ook niet gedaan uit respect voor de zwijgende bewoners der

De zeeerwaarde Heer Jochems sprak tot de schutters namens het rectoraat Dorplein, waarna dhr. Frans Dor zijn waardering uitsprak voor de edele schietsport en de mooie vorm van vrije-tijdsbesteding welke hierin gelegen is. (Met de wens, dat dit 10de concours van de Kantonnale Bond „Eendracht Maakt Macht” in alle opzichten zo mogen slagen, verklaarde hij het feest, waaraan 23 gezelschappen deelnamen, geopend).

De Bondsvoorzitter had ten slotte nog een behartenswaardig woordje voor de schutters en bracht dank aan de Dorpleinse schutterij voor haar puike organisatie en aan de directie van de K.Z.M. voor de steun en medewerking.

Nadat het eerste schot door dhr. Frans Dor was gelost vingden de wedstrijden aan. Zij hadden een uitstekend verloop en al werd het veld dan ook

niet overgoten door een schitterende zon; regen bleef ons bespaard en van tijd tot tijd was 't net-echt-zomer. De uitslagen van dit concours zijn als volgt:

KORPSSCHIETEN.

1e Zestel:

- 1 St. Petrus, Oler, 18 p.
- 2 St. Sebastianus, Ell, 18 p.
- 3 St. Willibordus, Meyel, 17 p.
- 4 St. Job, Leuken, 17 p.
- 5 St. Cornelis, Swartbroek, 17 p.
- 6 St. Lucie, Nederweert, 17 p.

2e Zestel:

- 1 St. Barbara, Leveroy, 18 p.
- 2 St. Petrus, Oler, 18 p.
- 3 St. Antonius, Nederweert, 17 p.
- 4 St. Anna, Santfort, 17 p.
- 5 St. Nic. en St. Ant., Budel, 16 p.

3e Zestel:

- 1 St. Barbara, Leveroy, 17 p.
- 2 St. Antonius, Nederweert, 17 p.
- 3 St. Petrus, Oler, 17 p.
- 4 St. Catharina, Stramproy, 16 p.
- 5 St. Willibordus, Meyel, 15 p.

4e Zestel:

- 1 St. Petrus, Oler, 17 p.
- 2 St. Barbara, Leveroy, 17 p.
- 3 St. Nicolaas, Meyel, 15 p.
- 4 St. Lucie, Nederweert, 15 p.
- 5 St. Anna, Santfort, 14 p.

PRIJZEN OPTOCHT.

Beste houding:

- 1 St. Ansfried, Thorn.
- 2 St. Nicolaas, Meyel.
- 3 St. Willibordus, Meyel.

Mooiste geheel:

- 1 St. Ansfried, Thorn.
- 2 St. Oda, Weert (Boshoven).
- 3 St. Nicolaas, Meyel.

Mooiste koning:

- 1 St. Lucie, Nederweert.
- 2 St. Nicolaas, Meyel.

Tambours A klasse:

- 1 J. Bukkems, St. Job, Leuken.
- 2 J. van Dooren, St. Ansfried, Thorn
- 3 Chr. Driessen, St. Seb. Ell.

Tambours B klasse:

- 1 J. Boumans, St. Nicolaas, Meyel.
- 2 W. Nouwen, St. Nic. en St. Ant., Budel.
- 3 M. Rutten, St. Nic. en St. Ant., Budel.

Jongste Tambours:

- 1 Fred Kuepers, St. Seb., Laar.
- 2 W. Veuglers, St. Oda, Boshoven.
- 3 Fr. Reijven, St. Ansfried, Thorn.

Hoornblazen:

- 1 H. Geurtjens jr., St. Willibordus, Meyel.
- 2 W. Beeren, St. Lucie, Nederweert.
- 3 W. Caris, St. Lucie, Nederweert.

DE AMICITIAAN

Een verzuim.

Ons eerste werk is ditmaal een verzuim goed te maken. Op 18 mei n.l. werd de familie van Schaik-Braker verblijd met de komst van hun zesde kind, een blakende dochter „Veletitas”. Wij verzuimden deze blijde gebeurtenis in de vorige Lingot te vermelden. Aan de gelukkige ouders ook vanaf deze plaats onze allerbeste wensen.

Onze trip op zondag 17 juni.

Onze kring herstelde na een jaar onderbreking een zekere traditie om er met eigen mensen een dag tussen uit te trekken. Dit jaar ging de reis door 't Eifelgebirge. Het werd, ondanks dat 't weer niet zo erg meewerkte, een goede dag. De reisroute viel ook zeer in de smaak. Pleis-

Abdij.

Kurort Gemünd.

In de omgeving van Gemünd nam de bus de haarspeldbochten. Wij beleefden er vreugde aan. Telkens werd het landschap mooier en niemand van ons gezelschap dacht er nog aan „de mopperweg” — de bochtige verkeersbaan Budel-Maarheeze.

Een trefpunt in Gemünd bleek de Konditerie van Heinrich Cremer. Daar zochten de Dorpleiners, de Budelaars en Hamontenaren elkaar op en genoten van prima koffie, heerlijk gebak en lekkere wijnbonbons. Met een gevulde portemonnaie is het goed vertoeven in dit Kurort.

Monchau - de parel van de Eifel.

En even later op de middag verspreidden we ons in Monchau.

Heerlijk groot dorp of misschien kleine stad, wat ben jij mooi met je scheefgezakte en toch tot in het gebinte sterke gevels met langstromende beken! Bij jou komen we nog wel eens terug. De verkeersweg moet dan maar verraden waar jij ligt. Een heerlijke stagnatie — die vele bussen — in je smalle straten en dito bruggen over de beken. De oever van de breedste beek, even buiten de kom vroeg als het ware om een bank en die stond er ook, ontdekten wij. Wat zouden wij gaarne die beek oplopen om forellen te vangen en daarna te eten. Verderop maken die vele beekskens van Monchau een groot water, waar wij ook wel eens wilden vertoeven.

terplaatsen waren Nideggen, Gemünd, Monchau, terwijl in Aachen gedineerd werd. De stemming was, hoe kan 't anders, prima!

Kritisch bezien — we komen ter gelegenheid hier nog wegens op terug — bleven wel wensen on vervuld, maar een van de doelen van onze kring om ook in vrije tijd banden te kweken werd volkomen bereikt.

En nu maar weer sparen voor 't volgende jaar.

Nog een blijde gebeurtenis.

Ons oud lid Mej. Beliën — al weer sinds geruime tijd Mevr. Thirion-Beliën — werd op 29 mei dol gelukkig gemaakt met de geboorte van een zoon.

Wij wensen 't jonge ouderpaar nogmaals alle goeds.

„Kaarten en kansen maken arme mannen”

Ook de kaartspelers, met spannende gezichten in des duivels prentenboek, komen gaarne in je taveerne terug Monchau! Om revanche te nemen nu de winnaars de vette wins! in wijn lieten veranderen.

De weg terug.

Onder het genot van uitgedeelde bombons en sigaren en gezellig babbelend reden we even later weg in de richting Aken.

„Berliner Hof” was een stemmige zaak. Het interieur getuigde van goede smaak — de betimmering was af — de palmen en planten uitzonderlijk mooi. De soep had echter geleden van de waterige morgen, zorgen baarde ook de bevochtigde sla. We hebben niet meer gewacht op de jus. De appelmoes had tegen twee kersen en twee pruimen gezegd: „Kom d'r in, en kleur het dessert”. De koffie na was een Lärm um Nixie. Mooier dan de bediening waren de woorden van de H.H. v. Liempt en Heiden-daal. „Dag Aken”, hebben we toen gezegd.

Bij Kerkrade waren we nog helemaal niet moe maar wel blij de huizen te zien met grotere ramen en minder onkruid tegen de muren als bij onze bureu.

In Sittard pleisterden we even bij „De Prins” en „De Zwaan”. Voldaan reden we precies op tijd huis toe.

Goed gestippeld bestuur! Tot de volgende reis.

Een Hij en een Zij.

door Quercus

V.

De werkers van het eerste uur.

De stichters van ons bedrijf, de heren gebroeders Lucien en Emile Dor, hadden beiden al heel wat met de fabriek van zink te stellen gehad. In 1892 rijpten hun plannen om zelf zink te fabriceren. Bang waren deze pioniers niet, alhoewel ze wisten, dat de zinkfabriek zo ontstellend veel moeilijkheden met zich bracht, moeijkheden, die stuk voor stuk weggevoerd moesten worden. Men was o.a. in grote mate afhankelijk van de praktijk en geoefendheid van het personeel.

De heer Emile Dor was een denker, ingenieur, de leider van de tekenkamer en ook het dorp lag hem na aan het hart.

De heer Lucien Dor, de vader o.a. van de heren Dor, die thans in de directie zetelen, eveneens ingenieur, leidde de productie.

De eerste woonde aanvankelijk in Budel en betrof enige tijd later de door hem gebouwde directeurswoning, die wij nog steeds kennen onder de benaming „Witte Villa”. De heer Lucien Dor woonde in Weert, in het grote pand, dat nu „Hotel Juliana” is.

De heer Emile Dor was de man, die nauwgezet toezicht hield in het dorp. Zijn broer Lucien bemoeide zich meer met de mensen in het bedrijf zelf. Een van zijn hobby's was de duivensport, waarvoor hij ook 's zondags meermalen naar het dorp kwam.

Beide heren waren zoons van de heer Noël Dor, die mede-directeur was van een zinkfabriek in Aampsin, provincie Luik.

De heren Dor, die wilden strijden onder eigen banier, gingen niet onbeslagen op het ijs. De heer François Sepulchre uit Luik, met zijn grote kennis van recht en wet kwam als mede-directeur de gebroeders L. en E. Dor de taak verlichten.

Dit driemanschap verzamelde een staf geoefende werkers om zich heen. Sommigen sliepen in de allereerste tijd op de kantoorruimten, gingen later in de eerste woningen of vertoefden in de kantine of „Entrée de Dorplein”.

*

In 1900 werden foto's gemaakt van de directeuren en de employé's van hoog tot laag en die werden bijeengebracht in één grote cartouche. Dit glorieust hangt thans te kijk in de benedengang van het grote directieadministratie kantoor.

Acht en dertig mannengezichten (33 met knevel of baard!) hangen nu op de plaats, waar zij eens pionierden. Zij, onze voorgangers en wegbereders, waren goed begonnen en hadden dus al half gewonnen.

In het midden zien we dan de heren Emile en Lucien Dor en daarboven de eerste rector van Dorplein, de weerbare heer Aimée van Neste en daar omheen de heren:

Anciau, employé, Bobon, tekenaar, K. Brouns, opzichter spoorwegen en later baas van de wasserie, Coppen, schildersbaas, Cox, opzichter retorten, F. Delhaise, procuratiehouder en hoofd boekhouding.

M. Dor, onder-directeur zinkovens, Douterlepoint, scheikundig ingenieur, Elias, baas retortenfabriek, Fallon, produktie-chef zinkovens.

Geven, baas zinkmagazijn en aanvankelijk lossing,

G. Heenen, kassier, H. v. d. Heijden, magazijnmeester, v. d. Heyden, bedrijfsbewaker, Alf. Leplat, afdelingschef Hal I en II, André Leplat, afdelingschef roostovens, nadien mengelij,

Marchant, afdelingschef werkplaats, A. v. Moorsel, afdelingschef transport en terreinen,

A. Neeskens, bouwde de Kantine, E. Parent, hoofd tekenaar, Parmentier, employé en organist, L. Rainchon, kwam hier met zijn vader montagewerk uitvoeren, werd nadien hoofd van de werkplaatsen,

Ramers, employé, J. Roothans, boekhouder, J. Sak, tekenaar woningbouw dorp, M. Scheffers, baas van de metselaars, W. Schulpen, hoofd der school en te directeur van „Les Echo sde Dorplein”.

L. Somers, dokter, wonende te Hamont, hield spreekuur in Dorplein, R. Thirion, baas van de zinkovens, Fl. Vergoets, architect, A. Vermeeren, tekenaar,

G. Vonken, kwam op dit bedrijf op 16 j. leeftijd, fungeerde aanvankelijk als tolk en werd later chef inkoop, E. v. Winkel, opzichter zinkmagazijn, M. de Zwart, opzichter zinkovens.

Voor ons, de huidige werknemers van de K.Z.M., zijn heel wat namen van bovengenoemde personen begripen geworden. De meeste van deze stoere werkers beschikten over een grote stuwkracht en heel veel verhalen over hen doen nog heden de ronde. Velen hunner — reeds lang ont-

slapen — hebben nog kinderen op ons bedrijf.

(Over de anderen, die vlak na de pioniers hier kwamen helpen op het bedrijf en in het dorp en boerderij, komen we later terug).

Opmerkelijk is de vooruitziende blik van de eerste direktie. Om dit groeiende bedrijf tot bloei te brengen kwamen vanzelfsprekend geboden en verboden.

Om U een beeld te geven van het doen en laten en het lofwaardig streven van de direktie ten opzichte van de verzorging en ontspanning van het onderhebbende personeel, betreden we de stille kloostergang vlakbij het slot der eerwaarde Zusters.

Proper zijn de rode plavuizen en prachtig zijn de zorgvuldig ingelijste foto's van Ern. Würth (1907) en ook de tekeningen van de heren Parent en Bobon zijn meesterwerken, gemaakt in een tijd, dat men zich de tijd nam om iets goed te doen.

Als U, lezer, interesse kunt opbrengen voor de eerste werkers en hun werk, vraag dan bij Zuster-Overste belet en beleeft het over de schouder van de toenmalige direktieuren te kijken in een kleurige pagina van uitgevoerde en toekomstplannen van het wordingsboek Dorplein.

Wij schouwden meermalen op deze 50 vierkante meters permanente tentoonstelling, uitstekend bewaard en verzorgd door de Zusters, die er zich al mee kunnen verenigen, dat dit kostbare foto- en tekenwerk binnenkort zal worden overgebracht naar de gangen van hotel „St. Jozef”.

Wij zien dan eerst een collectie tekeningen van de kantine. De eerste tekening geeft haar weer, gezien van de oostzijde, de tweede is een gezicht op de noordzijde. De derde een opname van noord- en westzijde. Op deze unieke foto zien we de aanplant van de platanen nog met boombeschermers — de rails van „het route” — grote en kleine mensen in feestkleding en 2 vlaggen aan de gevel. Alles wijst er op, dat het feest is.

De vierde is een grote plattegrond gelijkvloers. Op de „Legenda” zien we:

1. Winkel
2. Bureau
3. Sacristie
4. Kapel van de Zusters
5. Scholen
6. Paviljoen van de Zusters
7. Hospitaal
8. Zaal voor geneeskundig onderzoek
9. Theater
10. Grote zaal van de werklieden (Feestzaal)
11. Buffet
12. Keukens
13. Eetzaal
14. Kamers van de employé's
15. Kamers voor werklieden
16. Wasplaats, baden en stortbaden
17. Mechanische bakkerij
18. Was en strijkinrichting
19. Hellende toegang tot de kelders
20. Hellende toegang van gelijkvloers naar de verdieping, waar de bewaard- en huishoudschool zich bevinden
21. Gangen
22. Ingangen
23. Plaats voor de schoolkinderen
24. Plaats voor de werklieden
25. Waterplaats en waterclosets.

Deze tekening is op schaal 1 : 100 en zeer duidelijk.

Daaronder: Panorama van de westzijde en van de tuinen, geflankeerd door een gezicht op de west- en een op de zuidzijde.

Hierbij hangt het prachtige binnenaanzicht van de grote zaal van de werklieden.

U moet die foto van de zaal gaan zien. U komt beslissend onder de indruk van deze machtige schepping; een feestzaal 37 meter lang — breed 11 meter en hoog 9 meter.

In het hotel „St. Jozef” waarvan de noord- en zuidgevel 75 meter en de oost- en westgevel 65 meter lang zijn.

In 1907 had de kantine twee scholen gelijkvloers en drie op de 2e verdieping, beschikte over 100 bedden voor de werklieden en 12 appartementen voor employé's.

Verder is daar bij die verzameling een gezicht van een laan in de nieuwe werkliedenwijk. Ontdek U zelf maar, welke straat het is. Tien grote woningen staan op die scherpe foto. U ziet dan verder een goede brede weg, een aardige beplanting van laanbomen, solide erfcheidingen en ook kinderen in feestkleding wandelend op straat en ook zittend op een boerekar. Misschien Uw grootvader of grootmoeder, uw vader of moeder, Dorpleinners?

Dan nog een gezicht „Gezicht van een blok woningen in de nieuwe werkliedenwijk”. Lezers, mogelijk woont U thans in één van die huizen!

Weer wat anders, het kan niet op bij deze tentoonstelling: Een over-

zichtsfoto van de zinkfabrieken van 1907 met zestien schoorstenen!

Ook nog een doorsnede-tekening, de inrichting van de woningen aangevend met aanduiding van de lanen, „sloten voor de afvoer van het water” en drinkwaterleidingen.

Als schitterend sluitstuk van de eerste helft van de tentoonstelling fungeert o.i. een panorama van het oude dorp in zijn geheel plus Witte Villa, het koetshuis en in de verte twee woningen van het nieuwe dorp plus de woning, waar nu ir. Hoyer woont. Tegenover de Witte Villa zien we een groot meer, met blank water als een wit veld.

Het dorp is dan ook al verlicht. Overal zien we palen.

In een tweede gang bij de Zusters hangt een studie, gemaakt in 1907; „Plattegrond der fabriek en van het dorp”. Schaal 1 : 1000 met:

- A. geprojecteerde kerk (opvallend, dat de nog te bouwen kerk onder A werd geregistreerd)
- B. nieuw geprojecteerde scholen
- C. Hotel St. Joseph met scholen en kapel
- D. grote plaats (kantineplein)
- E. muziektent
- F. boerderij (nu woningen)
- H. eerste werklidewijk (oude dorp)
- K. Postkantoor van Dorplein
- L. fabriek
- M. nieuwe werklidewijk (met St. Josephstraat, Liedekerkerstraat, Sepulchrestraat en nog 8 zulke wegen met hier en daar geplande vakken voor woningen van employé's en op andere plaatsen voor de werklieden.

In kleuren zijn aangegeven de percelen: heide, weilanden, „bomenaanplant”, vennen, wegen, „sloten voor de afwatering”, plaats in gebruik door de fabrieken, spoorwegen.

Hulde aan de tekenaars, die de huizen en de gebouwen zo prachtig op haalden en het park zo mooi uit lieten komen.

Hier zien we dan nog een gezicht op de haven (foto) met schepen in lossing, twee kranen op de loswal en de fabrieken op de achtergrond. Verder nog een goede foto van een bedienwoning. Op „het route” zien we een trein, achter de locomotief een grote open wagen met veel zitplaatsen en een gesloten coupé. Aan alles ziet men, dat het wéér feest is. Alle inwoners zijn blijbaar op de been, een show van garibaldihoeden, snorren, wandelstokken, lange rokken, grote hoeden en een vigilante met koetspaard.

Een keurige plantekening van een nimmer gebouwde of niet voltooid boerderij siert ook de kloostermuur.

Als sluitstuk van dit kijkspel links aan de wand ziet U dan natuurlijk ook een „Gezicht op de grote plaats en de muziekkiosk”. U ziet daar de harmonie in haar prille jeugd op de kiosk met daaromheen vrolijke kinderen, zomers gekleed. Onder de jonge bomen een kleine schaduw op het zonnige plein, één automobiel, een fiets met afhangend stuur en een kinderwagen. De kleinste kinderen dansen in een kringetje rond. Och ja, achter een boom nog een fiets van beter model. „Een gard” van de fabriek met sabel op zij en het geweer op de rug.

(Wordt vervolgd).

DANKBETUIGING.

Hiermede betuigen wij onze beste dank aan de Directie voor de winstdeling 1955 en de 3 % rente-uitkering.

Ondertekend:
PERSONEEL WERKPLAATS

KYNOLOGISCHE SUKSESSEN.

Het is al weer enige tijd geleden dat wij U 't een en ander vertelden over honden en alles wat daarmee verband houdt.

Dat U sindsdien niets meer gehoord hebt, wil niet zeggen dat de hondensport in onze contreien ingedommeld is. Kijkt U trouwens maar eens om U heen, de belangstelling voor de hond is onverminderd. Ook successen blijven niet uit. De Heer L. Sentjes boekte met z'n bouvier bij verschillende dressuurproeven in de laatste tijd enkele prachtige resultaten.

Met het eksposeren van honden op nationale en internationale tentoonstellingen gaan de Heren J. Heidendaal en J. Meeuwissen onverflauwd door. Beide liefhebbers zijn thans reeds zover, dat ze niet alleen hun eigen fokprodukten tentoonstellen, maar wat zeker zo aardig is, dat hun fokprodukten overal in de lande al weer op een gezond nageslacht met hoge kynologische waarde kunnen blikken. Boxerkennels als „De Nobile” van de Heer J. Meeuwissen en „Von der Wirbelschicht” (Onze Wervelovens) van de Heer J. Heidendaal zijn in de nederlandse kynologenkring een begrip geworden van goede gezonde honden.

„Bella von der Wirbelschicht” (eigenaar P. Liem) werd enige tijd geleden gehouden op de „Winner 1956” Jeugdwinster. Enkele weken later werd op een Show in den Bosch deze „Bella” verslagen door „Boekio v. d. Wirbelschicht” (eigenaar Th. v. Schaik) terwijl „Boy v. d. Wirbelschicht” (fokker-eigenaar) beste reu van de jonge honden werd.

Van „Boy” kunnen we binnen afzienbare tijd zowel bij de Heer Meeuwissen als bij de fokker-eigenaar nakomelingen tegemoet zien.

Ook voor 't verdere seizoen wensen we onze gelukkige kynologen nog menig succesje.

Uit de Personeelskartotheek

In dienst getreden:

22-5-'56 D. J. Wardenaar, St. Jozeflaan 141, Weert, gehuwd, afd. werkplaats, nr. 3720.

24-5-'56 A. Vandekerckhof, Mortelstraat 22, Achel, ongehuwd, afd. zinkovens, nr. 3721.

H. Joosten, Salvatorstraat 25, Hamont, gehuwd, afd. naroostring, nr. 1578.

25-5-'56 M. W. Didden, Bergeind 21, Achel, gehuwd, afd. beplanting, nr. 3722.

G. Vanveggel, Hamonterweg 41, Neerpelt, gehuwd, afd. zinkovens, nr. 3723.

28-5-'56 J. P. J. Derckx, Boshoverbeek 28, Weert, gehuwd, afd. zinkovens, nr. 3724.

J. C. Vermissen, Statiestraat, Hamont, ongehuwd, afd. k.t.o., nr. 3725.

31-5-'56 A. H. v. Hoef, Princenweg 7, Weert, ongehuwd, afd. zinkovens, nr. 3726.

M. F. Houben, Helmondseweg 20, Weert, gehuwd, afd. k.t.o., nr. 3727.

1-6-'56 F. L. Janssen, Smetterd 2, Hamont, gehuwd, afd. smeer-techn. dienst, nr. 252.

4-6-'56 A. Bex, Hoeve 6, Hamont, gehuwd, afd. beplanting, nr. 3731.

A. Vorsters, Dorp 44, St. H. Lille, gehuwd, afd. onderhoud, nr. 3729.

H. H. Gielens, Moost 3, Nederweert, gehuwd, afd. k.t.o., nr. 3730.

H. A. Sijben, Heugterbroekdijk 5, Weert, gehuwd, afd. retorten, nr. 3728.

7-6-'56 M. J. Klerckx, Leustraat 17, Ophoven, ongehuwd, afd. zinkovens, nr. 3598.

11-6-'56 J. W. Verkooyen, Heeze Hoeve 19, Aalst, ongehuwd, afd. zinkovens, nr. 3732.

P. J. Seerden, Deken Sourenplein 7, Weert, gehuwd, afd. korrelinstallatie, nr. 1580.

14-6-'56 M. Eijkenboom, Meijlensedijk 51, Ospel, gehuwd, afd. k.t.o., nr. 3733.

18-6-'56 J. H. Bergh, Kerkendijk 29 a, Someren, gehuwd, afd. zinkovens, nr. 2427.

J. Holmer, Dorplein 103, Budel, ongehuwd, afd. zinkovens, nr. 3734.

Vertrokken:

M. Biesmans, afd. zinkovens; H. Hendriks, afd. korrelinstallatie; W. huis.

Goyens, afd. retorten; H. Berger, afd. k.t.o.; Th. L. Beijl, afd. beplanting; P. J. Mackus, afd. zinkovens; A. Vandekerckhof, afd. zinkovens; N. Ekstein, afd. onderhoud GME; H. W. Feijen, afd. beplanting; P. Compen, afd. retorten.

Overleden op:

10-6-'56 H. J. Huibers, Dielishoek 15, Hamont, ongehuwd, afd. metselaars, nr. 158.

VOLONTAIRS.

In dienst getreden:

1-6-'56 C. v. Rij, Franssen v. d. Puttenstraat 47, Delft, afd. wovens, nr. 1579.

18-6-'56 M. Gorissen, Schuitenberg 5, Roermond, afd. techn. dienst, nr. 3345.

Vertrokken:

30-5-'56 H. G. Poelmans, Achelpoort 28, Hamont, afd. el. techn. dienst, nr. 3709.

4-6-'56 P. Antonissen, Vijverberg 6b, Bergen op Zoom, afd. loodfabriek, nr. 1561.

Geboren in het gezin van:

A. M. v. d. Put, Dorplein 19, Budel, nr. 371, een zoon op 22-5-'56.

N. Th. Geers, Lo 23, Hamont, nr. 1084, een dochter op 24-5-'56.

M. L. Thirion, Erksstraat 2, Hamont, nr. 4013, een zoon op 29-5-'56.

J. v. Heugten, St. Eloystraat 26, Budel, nr. 2573, een zoon op 30-5-'56.

F. v. d. Velden, Dorplein 60 a, Budel, nr. 4082, een dochter op 5-6-'56.

G. W. Lamerikx, Dorplein 112 a, Budel, nr. 2577, een zoon op 7-6-'56.

M. G. Veugelers, Koelebedmweg 10, Weert, nr. 3532, een zoon op 10-6-'56.

Gehuwd op:

30-5-'56 M. H. Claessens, Loozerweg 6, Weert, nr. 2538, met mej. M. C. Brils.

30-5-'56 A. Soers, Heesakkerweg 6, Budel, nr. 3180, met mej. M. A. Bellen.

1-6-'56 P. J. v. Deurzen, Midbuulweg 7, Budel, nr. 157, met mej. J. M. Woldhuis.

Vakantie besteding

De uitgesproken koude juni-maand zal niemand er van weerhouden plannen voor de komende zomermaanden te maken.

Het lijkt ons goed hierover eens even met U te babbelen.

Over het nut van vakantie zullen we het wel eens zijn. Wanneer de mens dag in dag uit, arbeid verricht — ongeacht of dit nu met het hoofd of met de hand geschiedt — is het voor hem, maar ook voor het bedrijf gewenst, dat men er eens uittrekt. Men komt even uit de sleur van alle dag, men ademt weer eens andere lucht als in de fabriek, ook al is men de hele dag buiten, maar het verrijkt bovendien de geest. Men komt op andere gedachten, men ziet het leven weer even anders en na zo'n tijdje ziet men ook zijn werk door een prettiger bril.

Vlieg er eens uit is dus beslissend geen holle frase. Moet je ook maar geld voor hebben horen we U al zeggen. Zeker we geven grif toe, dat een vakantie vooral met het hele gezin, duur kan worden. Men kan ver weggaan, men kan de Riviera met een bezoek vereren, men kan de bergen intrekken. Dat kost zeker een heel lieve duist, als je tenminste niet op een houtje wilt bijten, om de reiskosten er uit te halen.

Maar die vakanties zijn voor ons niet direkt het summum van uitgaan, van vakantie nemen.

Men kan ook met zo heel weinig geldmiddelen genieten. Wat is per slot van zaken ons eigen kleine landje, maar zeer bijzonder onze direkte omgeving niet rijk aan prachtig natuurschoon. Wat kan er ons van weerhouden om met Moeder de Vrouw — die het ook zo hard nodig heeft — en kroost er met de fiets op uit te trek-

ken. Alleen de voorbereidingen op zo'n dag zijn al een feest. De fietsen klaarmaken, broodjes smeren, een kleinigheid ekstra in de knaptas en dan de dag zelf vroeg uit de veren. Alles ligt nog in zijn bed. Er uit naar buiten de vrije natuur in, willen we niet in de bossen of aan de vennen bivakkeren, zoeken we dan een speeltuin op. Een paar konsumpties, die we er natuurlijk wel moeten bestellen en betalen, geven zoveel genot. Klimmen we met de kinderen zelf eens weer op de schommel, het doet ons aan onze eigen jeugd — die zo snel voorbij ging — herinneren. We nemen een bal mee en voetballen een heerlijk partijje met de kinderen. Moeder komt in het geïmproviseerde doel te staan. Hooft U de familie al schateren? Feest volop feest voor weinig geld.

We behoeven dus niet zo ver weg te kruipen. Waarom zouden we in de „dure stad” moeten gaan, waarom zouden we persé in de vakantie in de schouwburg moeten zitten of duur gaan eten?

En dan nog een tip. Wanneer het werk dat toelaat, versnipper Uw verlof dan ook niet, door zo nu en dan eens een dagje te nemen, neem eens een hele week, dan komt U er werkelijk even uit. U hoeft dan niet alle dagen te gaan fietsen — het zou U trouwens niet schaden — maar U kunt met Uw gezin ook eens een morgen naar de markt in Weert, Valkenswaard of waar dan ook in de buurt gaan. Leuk en gezellig dat scharrelen op zo'n weerkmarkt, ook al koopt U er niets. Dat ijsje voor Uw kinderen kan er echter altijd nog wel af.

Doe in zo'n weekje ook eens iets ekstra's aan Uw liefhebberij en geef Uw hond eens een bijzonder goede beurt, werk het gras in Uw tuinje ook eens een keer zelf bij.

Kortom er zijn zoveel mogelijkheden om voor weinig geld zo'n vakantie-week tot een groot genot te maken. Doet U mee?

O. Beer.

ZIEKENBEZOEK.

Ziek zijn valt niet mee. Behalve de lichamelijke narigheid, die ziekzijn met zich meebrengt, zit je meestal ook nog zomaar op je eentje te koekeloeren.

Een mens heeft graag wat aanspraak, vooral als hij weinig omhanden heeft, bij ziekte b.v.

Het bezoek van een goede vriend of van een paar kennissen kan je helemaal opmonteren.

Als je lang met elkaar gewerkt hebt, wordt je ook kennis van elkaar; je kunt zelfs hele goede vrienden worden. Is het dan zo verwonderlijk, dat collega's hun zieke bedrijfsgenoten gaan opzoeken of dat een zieke graag eens wat hoort uit de mond van zijn collega's?

Ons bedrijf heeft een regeling getroffen in overleg met de Kern, om zieke collega's te kunnen gaan bezoeken. Deze regeling komt hierop neer.

Als de ziekte een maand duurt kunnen enkele collega's in overleg treden met het kernlid van hun afdeling. Deze spreekt met de personeelchef of,

wanneer het vervoer kan plaats hebben en er wordt voor gezorgd dat de bezoekers een attentie (wat fruit of bloemen) kunnen meenemen. De kosten hiervan komen voor de helft voor rekening van het bedrijf en de andere helft wordt betaald uit het Sociaal Fonds, (waarin het bedrijf ook nog eens voor de helft bijdraagt). Als de collega's in de buurt wonen, is het inschakelen van een auto overbodig. Luxe natuurlijk, maar de zieke kan verweg wonen en dan is een auto gemakkelijk. Onze trouwe ziekencontroleur zal dan voor het vervoer zorgen.

Laat nou het ziekenbezoek weer nie helemaal aan het bedrijf over! Wij ook eens binnen als U in de buurt bent. Een spontaan gebaar en welgemeende hartelijkheid doet wonderen. Vermoei de zieke niet met te lang blijven of door met heel veel menser gelijk te gaan. Wees kort maar hartelijk en laat de zieke niet te veel praten.